

ผลการวิจัยการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ
และวิธีสอนแบบปกติ

A comparison of critical reading comprehension of mathayomsuksa 1 students
by examining a teaching method called "Six Hat"
and normal teaching Method.

¹ ชัชณูชา พิกุล และ ² รองศาสตราจารย์จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ

¹ นักศึกษาปริญญาโทสาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

² รองศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบและวิธีสอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบและวิธีสอนแบบปกติ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบปกติ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ ปีการศึกษา 2562 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม(cluster random sampling) จำนวน 2 ห้องเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน วัดได้จากคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มห้องเรียนจากการสอบก่อนการจัดการเรียนรู้ โดยการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยจากสถิติ (Anova) จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยจับสลากได้กลุ่มทดลอง 1 ห้อง กลุ่มควบคุม 1 ห้อง คือห้อง 1 เป็นกลุ่มทดลองโดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ ห้อง 2 เป็นกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีสอนแบบปกติ

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบและวิธีสอนแบบปกติ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบปกติ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

คำสำคัญ : การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ; วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ; วิธีสอนแบบปกติ

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเอกลักษณ์เป็นภาษาประจำชาติซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ ความเป็นชาติไทยให้เป็นปึกแผ่นและเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารของคนในชาติ ภาษาเป็นเสมือนเครื่องยืนยันถึงความเป็นชาติความเป็นเอกราชได้เป็นอย่างดีในการจัดการเรียนรู้ภาษานั้น ทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งมีความสำคัญต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก ทักษะที่สามารถเชื่อมโยงทักษะอื่นได้ง่าย คือ ทักษะการอ่าน ผู้อ่านนำสารหรือข้อมูลที่อ่านไปใช้ในการสื่อสารได้ เช่น การพูดคุย การเล่าเรื่องที่อ่าน และการถ่ายทอดสารต่าง ๆ ที่อ่าน ดังนั้น ทักษะการอ่านจึงเป็นกระบวนการเริ่มต้นของทักษะอื่น การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นการอ่านที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความคิดในการแสวงหาความรู้ความจริง เพื่อให้ตนเองได้ความรู้ความเข้าใจ โดยอาศัยหลักการจับใจความ ตีความ แปลความ และสรุปอย่างมีเหตุผล ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ และประสิทธิภาพ อีกทั้งหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เน้นให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ คือ ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหาความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และความสามารถในการใช้เทคโนโลยี มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยสาระที่ 1 การอ่าน มาตรฐาน ท.1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน ดังจะเห็นได้ว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้ให้ความสำคัญกับการอ่านเป็นอย่างมาก ขณะเดียวกันปัญหาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือนักเรียนอ่านแล้วไม่เข้าใจความหมาย สรุปใจความ แยกใจความสำคัญไม่ได้ ไม่สามารถวิเคราะห์ วิวิจารณ์ ตีความ แสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่ตนอ่านได้ นักเรียนขาดทักษะในการอ่าน จากสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวมา พบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ ยังขาดทักษะในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ใน

การอ่านหนังสือ อ่านนิทาน อ่านสื่อสิ่งพิมพ์ บทความ เรื่องสั้น และอื่น ๆ ซึ่งเป็นปัญหาอย่างมากในการเรียนรู้ในห้องเรียน เพราะนักเรียนเกิดการเบื่อหน่าย ขี้เกียจ และไม่มีเป้าหมายในการอ่านจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนต้องฝึกให้นักเรียนคิดอย่างมีวิจารณญาณเพราะการคิดเป็นองค์ประกอบของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ผู้วิจัยจึงได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จึงมีความสนใจนำเอาวิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน มาใช้ในการแก้ปัญหาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนโดยวิธีสอนแบบร่วมมือซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม โดยสมาชิกในกลุ่มมีความสามารถที่ต่างต่างกัน ทำงานร่วมกันเพื่อเป้าหมายของกลุ่ม โดยมีการช่วยเหลือของสมาชิกซึ่งกันและกัน โดยสมาชิกในกลุ่มนั้นมีการทำงานที่ตนเองรับผิดชอบเท่า ๆ กัน กับการรับผิดชอบการทำงานของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม มีการฝึกและใช้ทักษะในการทำงานกลุ่มร่วมกัน ซึ่งผลงานของแต่ละกลุ่มนั้นขึ้นอยู่กับผลงานของสมาชิกในกลุ่ม มาใช้ร่วมกับเทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน ซึ่งเป็นการคิดอย่างมีระบบ โดยการใช้สี่ของหมาวแทนสัญลักษณ์ในการคิดและเทคนิคหวนทบทวนนี้มีการเปิดโอกาสให้มีการสวมบทบาทนักคิด ผู้ที่คิดจะมีความภาคภูมิใจในการเล่นตามบทบาท และหน้าที่ของตนเองภายในกลุ่มโดยมีการแบ่งหน้าที่ของสมาชิกไว้อย่างชัดเจน แบ่งบทบาทการคิดตามสี่ของหมาวที่ตนสวมอยู่ ซึ่งจะสามารถนำมาพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวนกับวิธีสอนแบบปกติ ซึ่งจะเป็นประโยชน์และแนวทางในการนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้การอ่านอย่างมีวิจารณญาณต่อไปได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวนและวิธีสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวนและวิธีสอนแบบปกติแตกต่างกัน
2. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบและวิธีสอนแบบปกติ
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ระยะเวลาในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ใช้เวลากลุ่มละ 12 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการทดลอง ผู้วิจัยนำบทความที่มีอยู่ในเอกสารหนังสือ สื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออินเทอร์เน็ต มาสร้างเป็นแบบเรียนให้นักเรียนได้ฝึกอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ได้แก่

1. การอ่านนิทาน
2. การอ่านบทความ
3. การอ่านเรื่องสั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อได้ทราบผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบและวิธีสอนแบบปกติ
2. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ทบทวนวรรณกรรม

ความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ประเทิน มหาพันธ์ (2530, หน้า 175) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ คือ การอ่านที่ผู้อ่านต้องมีความเข้าใจเรื่องราวที่อ่าน แล้วประเมินความคิดเห็นของผู้เขียน โดยใช้วิจารณญาณ จึงทำให้ผู้อ่านทราบแนวคิดและสามารถวิเคราะห์แนวคิดของผู้เขียนเรื่องนั้น ๆ ได้

สมบัติ จำปาเงิน และสำเนียง มณีกาญจน์ (2548, หน้า 98) ได้สรุปความหมายไว้ว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ คือ การอ่านที่ใช้ปัญญา ผู้อ่านต้องใช้ความรู้ ความรอบคอบในการอ่านเพื่อหาเหตุผล และทำให้เกิดปัญญาในที่สุด

วิริยา วิริยารัมภา (2549, หน้า 33) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่า เป็นการอ่านที่ทำให้ผู้อ่านได้คิดพิจารณา ใคร่ครวญ แยกแยะข้อเท็จจริง และข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน ทำให้ได้รับประโยชน์ สามารถนำความรู้จากการอ่านมาประยุกต์ใช้ในชีวิตได้

จากการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านสามารถรับรู้เรื่องราว โดยผู้อ่านอาศัยความคิด วิเคราะห์ พิจารณาเนื้อหาได้เป็นส่วน ๆ ทั้งข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น และสามารถประเมินคุณค่าจากเรื่องที่อ่านได้โดยการพิจารณาอย่างมีเหตุผล

ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้โดยนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้ให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ โดยการเรียนแบบร่วมมือเป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในห้องเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ไปพร้อมกัน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2539, หน้า 85) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือหมายถึงการจัดการเรียนรู้โดยมีการแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยสมาชิกในกลุ่มมีความสามารถที่แตกต่างกัน มีการช่วยเหลือกันในกลุ่มและมีการแลกเปลี่ยนความคิดและความคิดเห็นต่าง ๆ ซึ่งกันและกัน รวมทั้งสมาชิกภายในกลุ่มมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเพื่อให้ประสบผลสำเร็จ

จุฑามาศ สดแสงจันทร์ (2540, หน้า 9) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือคือการเรียนการสอนที่เกิดจากทักษะการอยู่ร่วมกันและทักษะในด้านเนื้อหาที่เป็นวิชาการและเกิดกระบวนการเรียนรู้ขึ้น โดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนในกลุ่มจะมีการคละความสามารถแล้วทำงานร่วมกันและช่วยเหลือกันเป็นกลุ่ม 2-4 คน โดยมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน ในกลุ่มนั้นจะเกิดความเสมอภาคซึ่งกันและสามารถประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายขึ้นอยู่กับสมาชิกภายในกลุ่ม

จิตติมา อุ่นใจ (2538, หน้า 28) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ กระบวนการที่ครูจัดขึ้นโดยให้ผู้เรียนทำงานประสานกัน เป็นกลุ่มตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยสมาชิกมีความสามารถที่แตกต่างกันช่วยกันแก้ไขปัญหภายในกลุ่มให้เกิดความสำเร็จ

จอห์นสัน (Johnson, 1991, หน้า 55) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือคือการที่นักเรียนในกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่ม มีการช่วยเหลือแลกเปลี่ยนความคิด ความเห็นกัน ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม

จากความหมายข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยแบ่งเป็นกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มสามารถแสดงออกและมีบทบาทภายในกลุ่ม โดยมีการช่วยเหลือซึ่งกันและภายในกลุ่มเพื่อให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความคิด ความเห็น ของสมาชิกในกลุ่มอีกด้วย

ความหมายของเทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน

เอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน (De Bono 2000 : Preface XI) กล่าวว่า การคิดนั้นเป็นความสามารถขั้นพื้นฐานที่มนุษย์มี แต่ไม่พอใจกับความสามารถทางการคิดของตนสักเท่าใด ไม่ว่าเขาจะมีความสามารถทางการคิดมากน้อยเพียงใด เขาก็ยังที่จะพัฒนาความสามารถทางการคิดขึ้นอีก คนที่พอใจกับการคิดของตนจัดว่าเป็นนักคิดที่ไม่ดีเพราะเขาจะเชื่อว่าวัตถุประสงค์ในการคิดนั้น เป็นการพิสูจน์ว่าเขาคิดถูกเสมอ การคิดที่ยากที่สุด คือ มนุษย์เรานั้นจะเกิดความสับสนของข้อเท็จจริง อารมณ์ ความรู้สึก เหตุผล เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวนจะช่วยให้เราคิดอย่างเดียวในเวลาเดียวและจะช่วยควบคุมความคิดของเราเองให้เกิดการคิด

หมวดสีขาว หมายถึง ธรรมชาติอันบริสุทธิ์ ความเป็นจริง โดยเกี่ยวข้องกับความเป็นจริง ข้อเท็จจริง การคิดแบบหมวดสีขาวจึงเป็นการคิดที่มีระเบียบเป็นทิศทาง คิดเป็นกลาง มองสิ่งต่าง ๆ รอบตัวปราศจากอคติทั้งปวง ผู้สวมหมวดสีขาว เป็นเสมือนคอมพิวเตอร์ที่ให้แต่ข้อเท็จจริงและตัวเลขที่ถูกถามมา มีการแปลความ

หมวดสีแดง หมายถึง ความโกรธ ความเดือด หมวดสีแดงจึงเต็มไปด้วยทัศนคติที่เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก เป็นการแสดงอารมณ์ ความรู้สึกของผู้คิด ผู้สวมหมวดสีแดงเป็นที่ยอมรับของกลุ่มในการแสดงอารมณ์ให้ปรากฏอย่างชัดเจน ทำให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องความรู้สึกนั้น เมื่อเกิดความรู้สึกที่ถูกต้อง ก็สามารถนำมาประกอบกับหมวดสีอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี

หมวดสีดำ หมายถึง ความมึนงง การปฏิเสธ หมวดสีดำจึงเป็นทัศนคติในทางลบ ผู้ที่ฝึกคิดด้วยหมวดสีดำจะคอยชี้แจงว่าเหตุใดผิดพลาด มีข้อบกพร่อง ไม่ถูก ชี้แจงว่าสิ่งต่าง ๆ ไม่สอดคล้องกับประสบการณ์ และสิ่งที่เคยเรียนรู้มา

หมวดสีเหลือง หมายถึง ความสว่างไสว การสร้างสรรค์ หมวดสีเหลืองเป็นทัศนคติทางบวก การมองโลกในแง่ดี จะครอบคลุมในแง่เชิงบวก ทำหน้าที่พิสูจน์ คุณค่าหาประโยชน์และหาเหตุผลมาสนับสนุนและหมวดสีเหลืองจะแสดงความน่าเชื่อถือ เสนิทัศนคติเชิงบวก

หมวดสีเขียว หมายถึง ความอุดมสมบูรณ์ ความงอกงาม การเจริญเติบโต หมวดสีเขียว เป็นการริเริ่มความคิดใหม่ สร้างสรรค์สิ่งใหม่ สร้างสิ่งต่าง ๆ ทางเลือกใหม่ ๆ เป็นทางเลือกที่ชัดเจน รู้จักและพึงพอใจ โดยไม่ยึดติดกับความคิดเดิม เพื่อที่จะได้ความคิดที่ใหม่และสร้างสรรค์ ผู้คิดจึงต้องคิดไปข้างหน้า คือจากความคิดหนึ่งไปอีกความคิดหนึ่ง

หมวดสีฟ้า หมายถึง ความเยือกเย็น ความเย็น เป็นสีของท้องฟ้าที่อยู่เหนือสิ่งทั้งปวง หมวดสีฟ้า เป็นการควบคุม การจัดระบบการคิดด้วยตนเอง ซึ่งหมายถึงการนำหมวดสีอื่น ๆ มาใช้ เสมือนทำหน้าที่ควบคุมวง โดยทำหน้าที่บอกให้มีการสวมหมวดแต่ละสี สีต่าง ๆ จะกำหนดทิศทางที่ต้องดำเนินไป มีการกำหนดปัญหา การคิด สรุป ตัดสินใจ ชัดเจน

สรุปได้ว่าเทคนิคการคิดแบบหมวดหกใบหมายถึงการคิดที่เป็นระบบ ระเบียบ โดยใช้สีของหมวดหกใบมาเป็นชุดความคิดซึ่งหมวดแต่ละใบมีความคิดที่แตกต่างกันไป แต่สามารถใช้ได้ในกระบวนการคิดและมีเหตุผลประกอบการคิดต่าง ๆ

ความหมายของวิธีสอนแบบปกติ

วิธีสอนแบบปกติ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามลำดับขั้นยึดแนวการสอนตามคู่มือครูภาษาไทยโดยมีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2533, หน้า 24) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนแบบปกติไว้ 4 ขั้นตอนคือ

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการทบทวนความรู้เดิมแจ้งจุดประสงค์และดึงเข้าสู่บทเรียนใหม่
2. ขั้นกิจกรรมการเรียนการสอน การสอนเนื้อหาให้กับผู้เรียนโดยใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้
3. ขั้นสรุปบทเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปและอภิปรายเนื้อหาพร้อมกัน
4. ขั้นวัดและประเมินผล เป็นการตรวจสอบว่านักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์จากการเรียนรู้หรือไม่ โดยการตอบคำถามหรือทำแบบทดสอบ

ชวนพิศ อัตเนตร (2545, หน้า 12) กล่าวว่า วิธีสอนแบบปกติ เป็นแนวการสอนตามคู่มือครูโดยมีการจัดการเรียนการสอนตามที่เสนอไว้ในคู่มือครู

ประทุมวรรณ ไทยประทุม (2531, หน้า 11) กล่าวว่า วิธีสอนแบบปกติ คือ วิธีสอนแบบบรรยายในชั้นเรียน โดยมีครูเป็นผู้สอน อธิบาย บรรยาย ให้ความรู้แก่นักเรียนในห้องเรียน

อมรัตน์ ฉายศรี (2535, หน้า 27) กล่าวว่า การสอนแบบปกติ เน้นการบรรยายในชั้นเรียนและยึดหลักการตามคู่มือครูเป็นหลัก

ดนัย ไชโยธธา (2534, หน้า 27-28) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนแบบปกติไว้ 4 ขั้นตอนคือ

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน
2. ชื่นสอน
3. ชื่นสรุป
4. ชื่นประเมินผล

สรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบปกติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนโดยมีครูเป็นผู้สอนด้วยวิธีการบรรยาย อธิบาย และให้ความรู้ตลอดจนครูเป็นผู้นำเนื้อหา ความรู้มาถ่ายทอดแก่นักเรียนมีการใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบด้วยและยึดแนวทางการสอนตามคู่มือครู

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พจนา เขียนสะอาด (2547) ได้ศึกษาเรื่องผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านออก และการเขียนเรื่องของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC พบว่า 1) นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC มีผลการเรียนรู้หลังการได้รับการสอนสูงกว่าก่อนได้รับการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค CIRC อยู่ในระดับมาก

สุนันทา สายวงศ์ (2544) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบหมวกหกใบและการสอบแบบซินดิเคท พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการคิดอย่างมีวิจารณญาณแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมันตา วีรกุล (2547) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านวรรณคดีไทยอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การสอนตามแนวคิดหมวกหกใบกับวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์การอ่านวรรณคดีไทยอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยการสอนตามแนวคิดหมวกหกใบและกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 โดยนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามแนวคิดหมวกหกใบมีผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ และนักเรียนที่มีความคิดเห็นที่ดีต่อวิธีการสอนตามแนวคิดหมวกหกใบ

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ดำเนินการทดลองตามแผนการวิจัยแบบการทดลองจริง (Randomized Control – Group Pertest Posttest Design) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ ที่ใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวนและวิธีสอนแบบปกติ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ ปีการศึกษา 2562

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ ปีการศึกษา 2562 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ สมุทรปราการ ปีการศึกษา 2562 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม(cluster random sampling) จำนวน 2 ห้องเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน วัดได้จากคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มห้องเรียนจากการสอบก่อนการจัดการเรียนรู้ โดยการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยจากสถิติ (Anova) จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยจับสลากได้กลุ่มทดลอง 1 ห้อง กลุ่มควบคุม 1 ห้อง คือห้อง 1 เป็นกลุ่มทดลองโดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน ห้อง 2 เป็นกลุ่มควบคุมโดยใช้วิธีสอนแบบปกติ

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวนและวิธีสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	SD	T	Sig
กลุ่มควบคุม	30	18.33	1.74	-6.20	0.00*
กลุ่มทดลอง	30	22.36	3.10		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนที่ 1 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่สอนโดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน กำหนดให้เป็นกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนในการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนเท่ากับ 22.36 คะแนน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.10 และกลุ่มที่สอนด้วยวิธีสอนแบบปกติ กำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนในการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนเท่ากับ 18.33 คะแนน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.74 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีค่า T คือ -6.20 และมีค่า Sig 0.00 ซึ่งมีค่า Sig มีค่าน้อยกว่า 0.05 อธิบายได้ว่า ผล

การทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มทดลองที่ใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบสูงกว่าการสอนด้วยวิธีสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ

ระยะทดลอง	N	$\bar{X}$	SD	T	Sig
ก่อนทดลอง	30	17.13	2.77	-16.32	0.00*
หลังทดลอง	30	22.36	3.10		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนที่ 2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่สอนโดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 17.13 คะแนน มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.77 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 22.36 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.10 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีค่า T คือ -16.32 และมีค่า Sig 0.00 ซึ่งมีค่า Sig มีค่าน้อยกว่า 0.05 อธิบายได้ว่า ผลการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มทดลองที่ใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบปกติ

ระยะทดลอง	N	$\bar{X}$	SD	T	Sig
ก่อนทดลอง	30	15.93	2.06	-14.10	0.00*
หลังทดลอง	30	18.33	1.74		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนที่ 3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่สอนโดยใช้วิธีสอนแบบปกติ ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 15.93 คะแนน มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.06 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 18.33 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.74 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีค่า T คือ -14.10 และมีค่า Sig 0.00 ซึ่งมีค่า Sig มีค่าน้อยกว่า 0.05 อธิบายได้ว่า ผลการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

1 กลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีสอนแบบปกติ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวนและวิธีสอนแบบปกติ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบปกติ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่จัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวนและนักเรียนที่ใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบปกติ มีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวนมีความแตกต่างจากกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนคิดอย่างเป็นระบบ โดยผ่านการจัดกิจกรรมแบบกลุ่มร่วมมือคือ สมาชิกในกลุ่มมีการวางแผน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันผ่านกระบวนการคิดที่เป็นระบบ ระเบียบ โดยมีการคิดอย่างมีเหตุผล การเรียนแบบร่วมมือ เป็นการจัดการเรียนรู้และทำกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมาย เน้นการทำงานและปฏิบัติร่วมกันช่วยเหลือกันละกัน โดยในแต่ละกลุ่มนั้นแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย คณะพล คณะความสามารถ คือเก่ง ปานกลาง อ่อน เพื่อให้ทำกิจกรรมร่วมกันและเด็กเก่งจะช่วยเด็กอ่อน สมาชิกในกลุ่มทุกคนมีความร่วมมือจึงทำให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ โดยกิจกรรมกลุ่มทุกครั้งจะมีการใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน ซึ่งเป็นการเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกความคิด ในการคิดอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอนในการคิดที่ชัดเจน คือมีการจัดการเรียนการสอน 6 ขั้นตอนและนักเรียนได้เรียนรู้การคิดแบบต่าง ๆ โดยมีการใช้สีของหมากเพื่อใช้เป็นสัญลักษณ์ในการคิดที่ละใบ ดังนี้ คือ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ(Lead-in) เริ่มด้วยการใช้สื่อการสอนง่าย ๆ ที่จะใช้ในการเรียนการสอนชี้แจงสิ่งที่สอน ขั้นที่ 2 ขั้นการอธิบายหรือชี้แจงรายละเอียด (Explanation) การเข้าสู่ตัวอย่างในเรื่องที่จะสอนว่าสอนอะไร

รายละเอียดที่จะสอนโดยมีการใช้กระบวนการหมวกหกใบขั้นที่ 3 ขั้นการสาธิต (Demonstration) การใช้หมวกให้มีความสัมพันธ์กับการคิด ประกอบกับการอธิบาย สร้างความเข้าใจและมีการยกตัวอย่างเพื่อใช้อธิบายประกอบ ขั้นที่ 4 ขั้นการปฏิบัติ (Practice) เป็นกระบวนการในการฝึกฝนของหมวกทุกใบ มีการดึงความสนใจให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหา จุดประสงค์ ที่เรียนเพื่อให้เกิดทักษะและกระบวนการเรียนรู้ ขั้นที่ 5 ขั้นการหารายละเอียด (Elaboration) เป็นการอธิบายพูดคุยเกี่ยวกับการะบวนการคิด การตั้งคำถามตามแนวคิดของหมวกหกใบ ขั้นที่ 6 ขั้นข้อสรุป (Conciusion) คือการทบทวนความรู้ กระบวนการที่เกิดการคิดระหว่างการทำกิจกรรม โดยมีการเน้นย้ำและประโยชน์ที่ได้จากเนื้อหา จากการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ เห็นได้ว่าทุกขั้นตอนนักเรียนได้เรียนรู้วิธีคิดแนวการคิดอย่างเป็นระบบ โดยแต่ละกลุ่มมีการใช้กระบวนการคิดแบบหมวกหกใบสมาชิกในกลุ่มมีส่วนร่วมคิดร่วมทำและร่วมแสดงความคิดเห็นเพื่อให้เกิดผลสำเร็จในการทำกิจกรรม การคิดแบบหมวกหกใบมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ กล่าวคือ ต้องใช้ทักษะกระบวนการคิด พิจารณาประเมินเรื่องที่อ่านอย่างรอบคอบ อาศัยความรู้ ประสบการณ์ และการฝึกฝน ดังนั้นการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นอ่านอ่านที่ต้องใช้กระบวนการคิดและพิจารณาอย่างเป็นระบบและสามารถแยกแยะข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านได้ ทำให้ผู้อ่านได้ประโยชน์ และนำความรู้จากการอ่านมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ เป็นการจัดการเรียนรู้ออกเป็นลำดับขั้นของการฝึกคิดตามสัญลักษณ์ ประกอบด้วย หมวกสีขาว หมวกสีแดง หมวกสีเหลือง หมวกสีดำ หมวกสีเขียว และหมวกสีฟ้า เป็นลักษณะของการคิดที่เป็นระบบและมีกระบวนการคิดที่เป็นขั้นเป็นตอน โดยสมาชิกในกลุ่มมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันและมีการวางบทบาทหน้าที่อย่างชัดเจนในกระบวนการทำงานกลุ่ม ดังนั้นความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบก่อนเรียนและหลังเรียนจึงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ การจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบปกติ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบของกระบวนการกลุ่ม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เพื่อให้นักเรียนได้ปฏิบัติฝึกฝนในกระบวนการคิดและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำ ชี้แจง มีขั้นตอนที่ให้นักเรียนได้มีการคิดอย่างมีเหตุผลตามจุดประสงค์ โดยนักเรียนได้เกิดการเรียนรู้และมีกระบวนการทำงานเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน ผู้วิจัยควรศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอนแบบร่วมมือและเทคนิคการคิดแบบหวนทบทวน โดยละเอียด ทำความเข้าใจเพื่อให้เกิดกระบวนการ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม ไม่สับสนในกระบวนการ
2. การคิดแบบหวนทบทวนเป็นการคิดอย่างเป็นระบบ ผู้วิจัยควรนำเนื้อหาที่หลากหลายมาใช้เพื่อให้นักเรียนเกิดกระบวนการคิดมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับวิธีการจัดการเรียนรู้ในเทคนิคอื่น ๆ
2. ควรมีการศึกษาลงของวิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวนทบทวนเปรียบเทียบกับการสอนในเทคนิคอื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ.(2533).หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2533.กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรมศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ,กรมวิชาการ.(2539).เอกสารลำดับที่ 2 ชุดนวัตกรรมช่วยการเรียนรู้การสอนเปลี่ยนโฉมการเรียนรู้.กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา.
- จุฑามาศ สดแสงจันทร์.(2540).การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการทำงานกลุ่มที่สอนโดยการเรียนแบบร่วมมือกันโดยใช้เทคนิคสแตคกับการสอนตามปกติในรายวิชา ส 401 สังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ.วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย,มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ . (2542). เทคนิคการอ่าน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ศิลปาบรรณการ.
- ชวนพิศ อัดเนตร. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ที่สอนโดยใช้หนังสือการ์ตูนกับวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จิตติมา อุ๋นใจ. (2538). การเปรียบเทียบการคิดแบบอเนกนัยของเด็กปฐมวัยที่ได้รับประสบการณ์เรียนแบบร่วมมือกับประสบการณ์ตามแผนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช.
- ดนัย ไชยโยธา. (2534). หลักการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ประทุมวรรณ ไทยประทุม. (2531). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลิลิตตะเลงพ่ายที่เรียนโดยใช้ชุดการเรียนและการสอนปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไทรมิตรวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประเทิน มหาจันทร์ (2530). การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร :โอเดียนสโตร์.

- พจนา เขียนสะอาด. (2547). *การศึกษาผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียน เรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการสอนแบบร่วมมือกับเทคนิค CIRC*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรรณิ โสมประยูร.(2539) การสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- วัลลภ สิริผ่องใส. (2544). *การเรียนการสอนภาษา โดยวิธีหวมกความคิด 6 ใบ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิริยา วิจารณ์กะ. (2549). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ที่สอนโดยเทคนิคการคิดแบบหวมกหกใบ และวิธีการสอนแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมันตา วีรกุล. (2547). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านวรรณคดีไทยอย่างมีวิจารณ์ญาณของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีสอนตามแนวคิดหวมกหกใบและวิธีสอนแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุจิตต เพียรชอบ. (2533). *การพัฒนาการสอนภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2535). *การสอนอ่านวิชาภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุนันทา สายวงศ์. (2544). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยการสอนโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวมกหกใบและการ สอนแบบซินดิเคท*. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สมบัติ จำปาเงิน,สำเนียง มณีกาญจน์. (2548). *กลเม็ดการอ่านให้เก่ง*. กรุงเทพมหานคร : ฟองพัฒนการพิมพ์.
- อมรรัตร์ ฉายศรี. (2535). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่อง มหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์ กุมาร ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ที่เรียนด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนปกติ วิทยาลัยเทคนิคพิจิตร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Adam, D.M.,and M.E. Hamm.(1990).*Cooperative Learning : Gritical Thinking and Collaboration Across the Curriculum*.London : Charles Thomas Publisher.
- De Bono, Edward. (1992). *Six thinking hats for school*. London : Hacker Brownlow Education.
- De Bono, Edward. *Six thinking hats (online)* . Accessed 2 October 2005. Available from:<http://www.debonoonline.com>.
- De Bono, Edward. (2000). *Six thinking hatsl*. England : Penguin Book.
- Johnson,D.W.,and R.T. Johnson.(1991).*Learning Together and Alon : Cooperative Competitive and individualistic*.New Jersey : Allyn and Bacon A Paramount Communication Company.